

Af *Helveg Petersen* til justitsministeren (24. juni 1966):

„Vil ministeren snarest muligt tage skridt til at fremsætte forslag om en udleveringslov?“

Jeg takker for justitsministerens svar på mit tidligere spørgsmål. Efter min opfattelse giver svaret ikke tryghed med hensyn til sikring af, at Howard efter udlevering vil blive behandlet efter moderne retsprincipper. Det er ikke — forekommer det mig — lykkedes at fjerne frygten for sammenhæng mellem den pakistanske højesteretspræsidents udtalelser og de retstilstande, der råder i landet, selv om højesteretspræsidentens udtalelser siges at stå for hans egen regning. Når en af de øverste retshåndhævere i et land offentligt kan fremsætte sådanne udtalelser, uden at det har konsekvenser med hensyn til hans forbliven i sin stilling, er det svært at have den fornødne tillid til, at det pågældende land lever op til de krav, der stilles til et moderne retssystem.

Jeg kan se, at notevekslingen mellem Pakistan og Danmark gør sagen kompliceret, men der er så mange forhold, der taler for, at der sker en udskydelse af sagen, indtil folketinget får mulighed for at beskæftige sig med udleveringsspørgsmålets principielle og praktiske sider. Det er derfor mit håb, at ministeren — alle forhold taget i betragtning — vil se udvej for, at sagen udskydes.

Det erkendes fra mange sider, at der er behov for en lovgivning, der dels fastsætter de nærmere regler for domstolenes medvirken ved udleveringssager, dels fastsætter bestemmelser, hvorefter udlevering kan nægtes i de tilfælde, hvor retssystemet i det land, hvorfra udleveringsbegæringen hidrører, ikke skønnes at være i overensstemmelse med fundamentale menneskeretligheder.

Justitsminister *K. Axel Nielsens* svar (30. juni 1966):

Som bekendt blev der i 1960 gennemført en lov om udlevering af lovovertrædere til de andre nordiske lande. Dette skete som led i en fællesnordisk ordning. I øvrigt findes der ikke lovregler om spørgsmålet, og afgørelser om udlevering af udlændinge til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse

træffes — som anført i motiverne til forslaget til loven af 1960 — med sædvaneretlig hjemmel. Sådant udlevering kan ske, uanset om der er afsluttet udleveringstraktat med det land, der ønsker en person udleveret. Med de fleste af de lande uden for Norden, hvortil der i praksis bliver spørgsmål om udlevering, er der imidlertid afsluttet traktat.

For nogen tid siden besluttede jeg, at spørgsmålet om gennemførelse af en almindelig udleveringslov og om revision af de gældende bilaterale udleveringstraktater skulle tages op til behandling. Der er flere grunde til denne beslutning. For det første må jeg ud fra principielle synspunkter anse det for rigtigst, at et spørgsmål som udlevering af lovovertrædere reguleres i en lov, og således er forholdet da også i de andre nordiske lande. For det andet finder jeg det nødvendigt, at der foretages en nærmere vurdering af de bilaterale udleveringstraktater, som vi har indgået med andre lande, og som næsten alle er meget gamle. En del af disse traktater vil bortfalde, efterhånden som de andre europæiske lande ratificerer Europarådets udleveringskonvention af 1957, men andre vil ikke blive berørt af denne konvention. Endelig skal jeg nævne, at arbejdet i forbindelse med den nordiske udleveringslov og den europæiske konvention, som jeg omtalte før, og som blev ratificeret af Danmark i 1962, i forskellige henseender har ført til nye synspunkter på udleveringsproblemerne. Disse synspunkter finder jeg bør udnyttes bl. a. i et arbejde på en almindelig udleveringslov.

På mødet i foråret mellem kontaktmændene for nordisk lovsamarbejde blev det besluttet, at spørgsmålet om gennemførelse af nye almindelige love om udlevering skulle undergives fællesnordisk behandling. Vi er fra dansk side nået så langt i vort forberedelsesarbejde, at vi kan indbyde til et nordisk møde i slutningen af august eller begyndelsen af september 1966. Arbejdet på lovforslaget vil blive fremskyndet så meget, som jeg finder foreneligt med hensynet til en forsvarlig lovforberedelse.

I anledning af hr. Helveg Petersens motivering for sit spørgsmål gør jeg opmærksom på, at der naturligvis ikke ved den udleveringslov, der vil blive søgt gennemført, kan ske nogen ændring af de traktatmæssige forpligtelser, der påhviler Danmark, her-